

IFRÅN OSS



ANNA SUNNERGREN
om att verka i tillsammanskap

KERSTIN VARLEFELDT
om att arbeta med tortyrskadade

ULRICA FRITZSON
om att vara biskop och kvinna

TEMA MAKEN OCH ÄRLIGHETEN
NR 3 2026

Om några dagar är det val i Sverige. Vilka som får makten att regera i Sverige är i skrivande stund oklart. Vi kan nog räkna med en hel del vallöften! Men hur ärliga är våra partier när det kommer till vad som kan lovas. Det ska bli spännande att se hur utfallet blir.

I detta nummer får du ta del av Kerstin Varlefeldts arbete med tortyrskadade inom ramen för Röda Korset. Du får också möta vår nya kyrkoherde Anna Sunnergren och läsa om hennes tankar för kyrkans och bygdens bästa. Skara stifts biskop Ulrica Fritzson berättar om hur det är att vara kvinna och biskop. Dessutom får vi ärliga svar om människors förmåga till ärlighet.

Redaktionen



Kerstin Varlefeldt
från Blikstorp arbetar
med tortyrskadade.



Möt
bygdens nya
kyrkoherde
Anna Sunnergren

4



12
Ulrica Fritzson
– kvinna och
biskop

PRODUKTION
Hjo pastorats kyrktidning "Ibland oss"
delas ut till samtliga hushåll fyra gånger
per år.
ANSVARIG UTGIVARE
Helena Taubner
hjo.pastorat@svenskakyrkan.se

REDAKTION
Eva Hultman, Hanna Laurén, Lotta Lundqvist,
Per Madestam, Anna Sunnergren, Caroline
Wärmegård och Eva Staxäng.
GRAFISK FORM
Eva Staxäng
eva.staxang@svenskakyrkan.se

OMSLAGSBILD FOTO: EVA KLANG STAXÄNG
Kerstin Varlefeldt, leg. psykoterapeut
TRYCK
Risbergs Information & Media AB
www.risbergs.se
FACEBOOK
https://www.facebook.com/hjopastorat

3	Tankar i tiden
4	Anna vill verka i tillsammansskap
7	Andrum – ny mötesplats
8	Överlevare – inte offer
11	Sanning och konsekvens
12	Kvinna och biskop
14	Filosofiska funderingar
16	Kontakt



Omväg på väg mot framtiden

Att ta studenten kan kännas som att kasta sig ut över en klippa, ovetande om var man kommer hamna. Eller så är detta nästa steg i en välplanerad framtid. I juli åkte vår klass på klassresa till fjällen. Det kanske inte är det typiska studentresmålet men det var perfekt för oss – sju musiker i den svenska vildmarken. En dag skulle vi vandra 21 kilometer. Allt gick bra till en början, det var något motigt i den ständiga uppforsbacken uppför berget, men vi höll humöret uppe. Framme vid stugan åt vi den förberedda pastasalladen, sen tog vi ett dopp i den steniga sjön som kunde svalka oss lite. Allt gick helt enligt plan, tills vi hamnade på fel spår rakt ut i sumpmarken med sju kilometer kvar till mål.



Nina Bähni
Fritids- och
ungdomsledare
i Hjo pastorat

Faktum var att vi redan vid första kilometern på det nya spåret visste att vi gått fel men tanken på att gå tillbaka kändes jobbigare än att fortsätta framåt.

Trots att vi hade en ny vandringsled att följa gick vi blint in i en våtmark som vi i efterhand insåg var en vinterled. Vi hade kunnat ringa efter hjälp, men istället kämpade vi på. Till slut kom vi ut på en vanlig skogsstig och mötte en cyklist som visade oss vart vi skulle. Allt löste sig, alla mädde bra och jag är så imponerad över hur pass bra vi klarade det. När vi kom i mål visade det sig att vi gått exakt 21 kilometer. Trots omvägar och ojäm terräng blev sträckan densamma som om vi hade gått enligt vår första plan.

Detta äventyr kan liknas med livet vi har framför oss efter studenten. Vissa kommer att välja en väg och hamna någon helt annanstans än de kanske tänkt. Andra kommer att hålla hårt i kartan och planen de gjort. Och några kommer att vandra bakåt och börja om. Men slutsatsen är densamma, nån gång kommer man i mål... tills nästa mål visar sig.

Hon vill verka i tillsammanskap

– Det finns en förväntan på oss som kyrka, och den uppgiften ska vi ta på allvar. Vi ska stå för öppenhet och respekt och vara en plats där människor får tänka, tycka och tro olika. Jag vill att vi ger rum för våra olikheter, samtidigt som vi tror gott om varandra, säger Anna Sunnergren.

TEXT: EVA KLANG STAXÄNG FOTO: HELENA TAUBNER

Äntligen har Hjo pastorat fått en ny kyrkoherde. Nåja, det är ju inte så att kyrkan i bygden stått utan kyrkoherde, eftersom Anna Sunnergren under en ganska lång period vikarierat på posten. Men strax före sommaren blev det klart att hon blivit ordinarie.

– Jag har en stor kärlek till kyrkan i Hjo och det gör det fint att få vara med och påverka, säger hon.

Hon beskriver uppdraget som en stor glädje. Som kyrkoherde arbetar hon genom både anställda och ideella, och en viktig del av hennes roll är att få människor och verksamheter att dra åt samma håll.

– Jag är mycket präst, i gudstjänster och kyrkliga handlingar men det prästerliga sker också genom min kontorsstol. Och jag är en strateg och organi-

satör som älskar att se det långsiktiga växa fram. Det är nog nyckeln och glädjen, säger hon.

Att hon skulle bli präst var långt ifrån självklart. Egentligen ville Anna bli bonde, till sin fars förtjusning. Men hon garderade sig genom att lägga till: "...eller präst".

Det blev till slut det senare, men vägen dit gick via Svenska Missionskyrkan. Hon växte upp i Svarttorp, strax utanför Huskvarna, i en bygd där gränserna mellan olika kyrkor inte var särskilt skarpa.

– Man såg inte så stor skillnad på Svenska kyrkan och Missionskyrkan, konstaterar hon krasst.

Så småningom blev längtan efter att bli präst i Svenska kyrkan starkare.

Det fanns också något i Svenska kyrkan

som kändes hemma för henne. Hon talar om kyrkorummets rymd och vila, men också om den teologiska öppenheten och möjligheten att möta människor som inte redan har en självklar plats i kyrkan.

– Jag längtade efter att få möta även de vilsna och sökande, och Svenska kyrkan som folkkyrka är därför viktig.

Hennes väg har inte varit spikrak. Efter en tid av utmattning och sjukskrivning kom hon åter på banan. Det är i dagarna 20 år sedan.

– Tiden som sjukskriven gjorde något med mig och min teologi. Det är inte jag

Anna Sunnergren är höjdrädd, men det hindrar henne inte att ta sig an nya utmaningar.



som frälser och räddar. Det är inte jag som bär kyrkan, det är Gud och kyrkan som bär mig, säger hon och konstaterar att den händelsen har gett hennes tro ett nytt språk.

Tiden som vikarierande kyrkoherde har många gånger överraskat henne. Spännvidden på ansvarsområdena är stor och ibland tyckts skrämmande. Hon ser därför ett värde i att delegera, dels för att inte göra allt själv, dels för att det många gånger finns större kompetens inom ett område hos hennes medarbetare. Men det yttersta ansvaret vilar förstås på hennes axlar. – Och jag är ju höjdrädd! Jag vet att ju större ansvar jag får, desto större kan fallet bli. Men då hittar jag styrkan hos mina medarbetare, och inte minst hos Gud. Tillsammanskapet är viktigt. Du och jag, Gud!

Anna är medveten om att det krävs mod att vara ledare. Förväntningarna är många – från medarbetare, ideella, förtroendevalda och församlingsbor, men också från henne själv. – Jag strävar efter att leva nära Gud och i ett lyssnande. Att leva hållbart så att jag bottnar i mig själv. När dagen är slut är det viktigt att kunna se sig själv i ögonen. – Om jag ska behaga alla kommer jag inte kunna leva i det som Gud vill med mig. Då får jag stå ut med att andra tycker och tänker, med vetskapen att jag gör så gott jag kan utifrån det jag vet för stunden. Men jag vågar också vara sårbar och jag vågar ta hjälp av andra, säger hon.

Och andra finns det runt omkring henne – de som hon litar på och som signalerar när hon är på tunn is eller har behov av att prioritera. Med rollen som kyrkoherde kommer också makt och inflytande. Hon vet att hon har makt, men påpekar att det gäller att hitta ett gott förhållningssätt till den.

”
**Om jag ska behaga
alla kommer jag inte
kunna leva i det som
Gud vill med mig.**

– Det är svårt att veta vilket beslut som är rätt. Som kyrka vill vi ju gärna fatta rätt beslut, men ibland handlar det om att våga ta steg även om man inte kan överblicka hela vägen, säger hon.

I en tid då många människor lever hektiskt och föränderligt är det naturligt att ställa frågan om kyrkan ska verka för förändring eller tradition. – Jag vill vårda det arv vi har, säger hon och pekar samtidigt upp mot ett av de stora träden i församlingshemsparken i Hjo, som får utgöra bilden för hur hon vill besvara frågan. – Jag ser det som att rötterna ger näring till grenarna. Och det är där förändringen sker. Och jag tror att människor har en längtan efter att möta en kyrka som har en historia som är längre, en som ger den större berättelsen och

som föder meningsfullhet. Det finns en styrka i att vara förankrade, men man måste fundera på vad som ger liv idag, säger hon och lutar huvudet längre bak för att se hela trädet. – Vad ger styrka att vandra när vägen är tung? Vad är det vi kånkar runt på som vi egentligen bör lämna? Gud kommer alltid från framtiden och möter oss med hopp.

I kyrkans långa tradition finns såklart också sådant som Anna tycker att Svenska kyrkan kunde släppa taget om. – Det ord som kommer till mig är ”kontroll”. Jag tror på en kyrka som lever i tillit, öppenhet och lyssnande och är närvarande nog att möta det som händer. Jag önskar att kyrkan är modig nog att vandra med Jesus, som går längst in i en människas sårbarhet. Han gör sig själv liten och är så trygg i sitt barnskap hos Gud. Vågar vi vara där? frågar hon retoriskt.

För Anna väntar nu också arbetsuppgifter som i första hand kanske inte ses som pastorala. Ekonomi, personalfrågor och prioriteringar är också en del av hennes vardag. Hon säger att det arbetet är som spaljén som bär själva rosen. Hon ser fram emot möjligheten att tänka och planera långsiktigt för kyrkans bästa i bygden. – Det är spännande att se hur vi får vara kyrka år 2026 och få möta olika församlingsbor och lyssna in hur de tänker om kyrkan, deras längtan, och få vara en del av mänskliga möten där man delar en bit liv ihop, säger hon.



FOTO: AI-GENERERAD BILD

*Kom som du är!
– en gemenskap
som bara blir bättre
när fler får plats runt
bordet.*

Andrum – en paus i vardagen



Tisdagar en gång i månaden dukar vi upp en enkel måltid och hoppas att du vill komma.

Här finns plats för barnfamiljer, ensamstående, studenter, pensionärer, nyinflyttade, gamla vänner och nya ansikten – kort sagt alla som vill dela en stund tillsammans över en måltid.

Maten är vegetarisk, laktosfri, glutenfri, nötfri och gratis och levereras från Hjo Folkhögskola.

Ingen anmälan behövs, men om du har någon annan kostavvikelse än de ovan nämnda, bör du anmäla det till hjo.pastorat@svenskakyrkan.se, senast torsdagen innan så vi kan säkerställa att det finns något du tål.

Plats: Hjo församlingshem
Datum: 22 september, 20 oktober och 24 november

Drop-in kl. 17.15–18.00.
Kl. 18.15 dukas maten bort.
Kl. 18.15 kort mässa för den som vill
vara med – anpassad för såväl stora som små.



De är överlevare – *inte offer*

– Jag måste ha en empatisk förmåga och våga gå med patienten ner i det som är det svåra, säger Kerstin Varlefeldt från Blikstorp, som till vardags arbetar som legitimerad psykoterapeut i Skövde på Behandlingscentret för krigsskadade och torterade.

TEXT OCH FOTO: EVA KLANG STAXÅNG

– Är det okej om jag tar av mig skorna, frågar Kerstin Varlefeldt och snörar snabbt av sig sina vita sneakers, sätter sig till rätta i fåtöljen med benen hopvikta under sig.

Arbetsrummet på Röda Korsets behandlingscenter för krigsskadade och torterade är ombonat. Ett skrivbord står längs ena väggen, och här ryms också tre öronlappsfåtöljer – en för henne som behandlare, en för patienten och en för tolken. På väggen hänger ett textilkonstverk i jordnära färger, gjort av en konstnär från Ängelholm,

– Det finns en stor rädsla och tillitsbrist. En del undrar om de verkligen vågar berätta, säger Kerstin Varlefeldt.

samma stad som Kerstin själv kommer ifrån.

Sedan 2008 har hon arbetat här som legitimerad psykoterapeut. Patienterna hon möter har flytt krig, förföljelse, tortyr eller andra svåra övergrepp. Många bär på erfarenheter som påverkar hela vardagen långt efter att de nått trygghet i Sverige.

– Det här arbetet är det bästa jag har haft. Jag får möta människor från hela världen och får ett enormt förtroende. De vi träffar är inga offer – de är överlevare, säger hon och förundras över hur människor kan bära på en sådan livsgnista efter allt de varit med om. På behandlingscentret arbetar psyko-

terapeuter, psykologer, fysioterapeuter och kuratorer. En barnsamordnare arbetar tillsammans med volontärer i barngrupperna och personer som har egen erfarenhet av psykisk ohälsa på grund av trauma i samband med krig, flykt eller tortyr finns som stöd för patienten både under och efter behandlingen. Och behovet av hjälp är stort. Väntetiden till psykoterapi kan vara uppemot två år.

Här finns flera slags gruppverksamheter där man får lära sig knep för att hantera ångest och eventuella posttraumatiska stressyndrom, PTSD. Centrets fysioterapeuter hjälper till

när traumat ännu inte är talbart, och då det fastnat i kroppen och behöver komma ut.

En viktig del av verksamheten är tortyrdokumentation som sker enligt Istanbulprotokollet, FN:s internationellt erkända riktlinjer för medicinska och juridiska utredningar för att möjliggöra upprättelse och rättvist skydd. Här dokumenteras fysiska, psykiska och medicinska spår av tortyr. Arbetet innebär att patienter får berätta om händelser som de ofta försökt hålla på avstånd under lång tid.

– Det är oerhört krävande utredningar. Bara att gå tillbaka och rekonstruera vad som hänt kan vara traumatiskt. Samtidigt är det en viktig del av läkningen. Att någon lyssnar, dokumenterar och tar berättelsen på allvar kan betyda mycket, säger Kerstin Varlefeldt.

Det krävs stor tillit för att nå in i en människa. Att bygga tillit tar tid.

– Det finns en stor rädsla och tillitsbrist. En del undrar om de verkligen vågar berätta, säger hon.

Många som Kerstin möter tar stor hänsyn till henne som behandlare. Hennes reaktioner granskas nog för att se om hon verkligen orkar höra det de varit med om.

– Jag måste ha en empatisk förmåga och samtidigt våga gå med patienten ner i det svåra och tunga, säger hon.

Att ha varit utsatt för tortyr påverkar hela livet. Det styr och begränsar det mesta. Men behandling handlar inte om att glömma utan om att hantera det man varit utsatt för.

– Målet är inte att traumat ska försvinna,

men det ska inte styra vardagen, säger Kerstin.

För att förklara använder hon ofta enkla bilder. Hon pekar på den stora mattan på golvet.

– Det där är Sverige, brukar jag säga. Sedan lägger hon en vit näsduk så att den delvis hamnar på mattan.

– Näsduken är traumat. Det får finnas där, men det ska helst inte finnas helt och hållet på mattan. Helst ska näsduken ligga ännu längre bort, men den ska heller inte knycklas ihop och kastas i papperskorgen. Traumat finns där.

Frågan är hur mycket plats det får ta, säger hon.

” Trygghet och förutsägbarhet är avgörande för att människor ska kunna rehabiliteras.

En viktig del av rehabiliteringen handlar om att återta kontrollen och makten över det egna livet. För många börjar det i det lilla.

– Vi hjälper människor att skapa struktur. Att gå upp en viss tid, äta frukost, ta en promenad, säger hon.

När det är kaos på insidan behövs strategier som håller ihop dagen på utsidan.

Många av patienterna lever samtidigt med en osäker framtid. Tillfälliga uppehållstillstånd och långa asylprocesser skapar en ständig oro som kan försvåra

återhämtningen. Och hon medger att situationen för de som flytt hit har blivit tuffare de senaste åren.

– Trygghet, stabilitet och förutsägbarhet är avgörande för att människor ska kunna rehabiliteras. Om man inte vet om man får stanna är det svårt att rota sig och bygga upp något nytt.

Trots det är det inte de mörka berättelserna som dominerar hennes bild av arbetet. Tvärtom.

– Det är så mycket skratt och glädje, säger hon och tillägger att trots det motsägelsefulla i den kommentaren så möter hon människor där livsviljan måste finnas med i vardagen, där det annars är så mycket svart.

När arbetsdagen är slut tar hon de tjugo minuterna i bilen på väg hem till att gå igenom dagen, sedan lämnar hon jobbet bakom sig. Stöd från kollegor och handledning är också en viktig del av arbetet. På fritiden finns en stor familj, djur, trädgård och skogsromader.

När frågan kommer om vad som ger henne hopp stannar hon upp en stund. Hon ler.

– Det kan vara något väldigt litet, som att någon ringer och avbokar sin tid själv utan hjälp från anhöriga, eller tar bussen hit på egen hand. De där ögonblicken när en människa märker att ”jag kan själv”. För en annan kan det se ut som myrsteg, men för den personen kan det vara ett jättestort steg, säger Kerstin Varlefeldt.

sanning & konsekvens



Cornelis de Boer, 10 år

Ska man alltid vara ärlig?
Ja.

Finns det tillfällen när det är bäst att inte säga sanningen?
Det kan det, men oftast inte.

När tycker du det är svårast att vara ärlig?
Framför läraren.

När ljög du senast?
Sex månader sen kanske, eller fyra...



Signe Nywertz, 15 år

Ska man alltid vara ärlig?
Näe, för att ibland kan man ju såra andras känslor om man är ärlig. Men det är heller inte bra att ljuga, för mycket.

När tycker du att det är svårast att vara ärlig?
Kanske om någon tycker att sin outfit är jättesnygg och säger ”Visst är min tröja jättefin” och så tycker man inte riktigt det, men man måste ändå säga att den var väldigt fin för personen var väldigt glad över den.

När ljög du senast?
Igår kväll.



Svea Djupström, 9 år

Tycker du att man alltid ska vara ärlig?
Ja, det tycker jag.

Finns det tillfällen när det är bättre att inte säga sanningen?
Ja, ibland kan det vara det. Om en kompis är jätteglad, men så vet man sanningen och då vill man inte att ens kompis ska höra det, för då kan den bli ledsen.

När tycker du det är svårast att vara ärlig?
Typ om man gjort nåt fel eller nånting.

När ljög du senast?
Det kommer jag nog inte ihåg.

Frågorna ställdes av Hanna Laurén.

ULRICA FRITZSON BERÄTTAR OM SIN VÄG
TILL BISKOPSTOLEN I NYUTGIVNA BOKEN:

Kvinna och biskop

TEXT: JOSEFIN ROOS FOTO: EMILIA DALÉN

Sedan 2024 är Ulrica Fritzson biskop i Skara stift. I stiftet är hon den första kvinnan på posten och i Sverige är hon bland de tolv första kvinnor som valts till biskopar. Detta har i år uppmärksammats i en bok – Kvinna och biskop, de 12 första i Svenska kyrkan. Den är utgiven som ett samarbete mellan Verbum och Forum för prästvigda kvinnor.

I boken ger var och en av dessa tolv sin berättelse om kallelse, tjänst och ledarskap. I den skriver Ulrica Fritzson om sin uppväxt och väg till tjänst i kyrkan. Ulrica växte upp i en liten ort i norra Skåne. Hon växte upp i en familj där kyrkan inte stod särskilt högt i kurs, men det hörde till att barnen döptes och konfirmerades – så också Ulrica och hennes två år yngre bror.

Under ungdomsåren fann hon sin plats i en rad olika kyrkliga sammanhang i den

kyrktäta bygden.

– Man skulle kunna säga att jag på något sätt var en del av alla kyrkor. Det var EFS, Pingstkyrkan, Missionskyrkan, Bibeltrogna vänner och Kyrkans ungdom. Alla blev mina sammanhang, berättar hon.

Samtalen om Gud och tron kom att följa henne genom livet. I dem fanns också en kallelse som hon bar länge, men utan att kunna sätta ord på den som en prästkallelse – eftersom kvinnor inte förväntades bli präster där hon växte upp. Vägen dit var därför inte självklar. I hennes hembygd fanns inga kvinnor som var präster och förståelsen för det var begränsad.

– Min kallelse var länge hemlös, men den lämnade mig aldrig, säger hon.

Ett avgörande steg kom när hon gjorde praktik hos en präst i Stockholms stift.

– Där föll mycket på plats. Att se och förstå att kvinnor också kunde vara präster gjorde starkt intryck på mig. Jag blev bekräftad i min kallelse och tagen på allvar.

Samtidigt uttrycker hon en oro över utvecklingen i dag.

– Vi hör hur motståndet mot kvinnor i ämbetet på nytt gör sig påmint, och det är mycket bekymmersamt. När jag som nyvigd präst kom ut i arbetslivet mötte jag själv starkt motstånd för att jag var kvinna. Därför är jag så tacksam för alla modiga kvinnor och män som gått före och stått upp för kvinnors plats i kyrkans ämbete. Deras arbete bär fortfarande frukt – här och nu. Det är viktigt att komma ihåg. Lika viktigt är det att vi fortsätter att tala om den tradition vi står i och är tydliga med att ämbetet självklart är öppet för både kvinnor och män.



– Vi hör hur motståndet mot kvinnor i ämbetet på nytt gör sig påmint, och det är mycket bekymmersamt, säger Skara stifts biskop Ulrica Fritzson.

Att bli biskop var ingenting hon hade planerat.

– Jag hade aldrig tänkt tanken, och när frågan kom svarade jag att det inte var för en sån som jag. Det uppdraget borde ju någon finare, mer lyckad och klokare människa bära. Så det är med stor förundran och tacksamhet jag nu försöker förstå och ta mig an denna stora tjänaruppgift i kyrkan.

Trots att biskopsrollen ofta förknippas

med makt talar Ulrica hellre om företrädarskap och ansvar – om att ibland gå före och visa väg, ibland gå bredvid som sällskap och ibland gå efter för att stötta och bära.

– Ytterst handlar det om att vara tjänare, det återkommer Jesus till gång på gång. Vi är kallade att tjäna Gud och våra medmänniskor och att bära ut evangelium i världen. Gud har en märklig och vacker förmåga att gång på gång navigera förbi våra föreställningar

om vem som duger och vem som inte gör det. Gud använder alldeles vanliga människor, med olika erfarenheter, gåvor och livsberättelser, till sitt uppdrag. Det tycker jag är både anmärkningsvärt och hoppfullt. För Gud är det inte vår bakgrund, våra meriter eller våra tillkortakommanden som är avgörande. Gud kallar oss som dem vi är. I allt lever vi alla av Guds nåd. Det är ytterst det allt handlar om.

”Om det fortfarande behovet av källkritik”

Med ovanstående akademiskt tillspetsade rubrik skred Göran B Nilsson i *Historisk Tidskrift* 1973 till försvar av den klassiska källkritiken, som vid den tiden ansågs omodern. Kontentan av Nilssons resonemang var att källkritiken inte skulle överges, utan breddas med resonemang om källors relevans och representativitet, för att göra den mer vederhäftig – ett dåtida sanningspatos till gagn både för vetenskap och samhällsdebatt.

I vårt nutida samhälle har vi i stället övergett detta och misstänkliggjort själva idén om sanningen. När varje obekväm uppgift kan avfärdas som ”fake news” och varje vetenskaplig slutsats reduceras till en åsikt bland andra, blir det i förlängningen omöjligt att föra ett rationellt offentligt samtal.

Vetenskapen har å sin sida aldrig lovat ofelbarhet. Tvärtom bygger den på omprövning och självkorrigering. Den vetenskapliga sanningen är en process

där argument nöts och blöts med konsekvensen att även den mest etablerade teorin kan omprövas. Därav förtjänar den större tillit än den tvärsäkerhet som frodas i sociala medier och politiska ekokammare.

Demokratin förutsätter medborgare som accepterar att verkligheten ibland motsäger deras önskin. Därför är källkritik inte en metod enbart för historiker, utan ett demokratiskt ideal – en slags övning i ödmjukhet inför verkligheten som påminner oss om att våra övertygelser inte är sanna bara för att de känns riktiga, eller delas av många.

Den största utmaningen idag är dock att orka vara källkritisk i bruset av såväl massmedia som AI-genererad textmassa. Lättast då att sänka garden och okritiskt låta sig översköjas, men nej, låt oss ta rygg på Werner Herzog, när han i *Sanningens framtid* säger:
Vi måste läsa mer. En tweet på några

få meningar kan inte fånga en komplex verklighet. Det är bara böcker – även om samma försiktighetsåtgärder gäller för dem – som kan göra oss medvetna om större händelseförlopp, om konceptuella linjer i vår verklighet.

Utan god överblick är det omöjligt att bedöma en källas relevans. Det räcker inte bara med att konstatera att en källa är trovärdig, utan lika viktigt är att kunna resonera kring källans relevans för den aktuella frågeställningen.

Sålunda är ”det fortfarande behovet av källkritik” alltså tilltagande – inte som skydd för våra övertygelser, utan mer som skydd för vår möjlighet att upptäcka när de är fel!

Kenneth Holgerson
Gymnasielärare
och ledamot
av Kyrkorådet



PASTORSEXPEDITIONENS ÖPPETTIDER

tisdag och torsdag 9–15
lunchstängt 12–13

TELEFON
Telefon: 0503–323 80

KONTAKT
Hjo pastorat
Regeringsgatan 12
544 30 HJO
hjo.pastorat@svenskakyrkan.se

FÖLJ OSS
www.svenskakyrkan.se/hjo
facebook.com/svenskakyrkanihjo
youtube.com – sök Hjo pastorat

SWISH
123 222 08 53



VILL DU SAMTALA MED NÅGON?

Diakoner och präster finns för samtal och har tystnadsplikt. Se kontakter här ovan. Du kan också kontakta jourhavande präst via 112.



Svenska
kyrkan

Hjo
pastorat

KYRKOHERDE

Anna Sunnergren, 0503–323 81
anna.sunnergren@svenskakyrkan.se

KOMMINISTER

Ronny Nygren, 070–313 58 67
ronny.nygren@svenskakyrkan.se

Sonja Grunselius (vik), 070–222 81 67
s.grunselius@gmail.com

Olivér Joób (vik), 070–893 26 88
oliver.joob@svenskakyrkan.se

Elizabeth Annell (vik)
elizabeth.annell@svenskakyrkan.se

DIAKON

Sabine Bjaaland, 0503–323 90
sabine.bjaaland@svenskakyrkan.se

DIAKONIASSISTENTER

Linnea Josefsson, 070–318 72 95
linnea.josefsson@svenskakyrkan.se

Sofia Svensson, 070–347 78 57
sofiaelin.svensson@svenskakyrkan.se

FÖRSAMLINGSASSISTENT

Eva Hultman, 070–312 84 32
eva.hultman@svenskakyrkan.se

FÖRSAMLINGSPEDAGOG

Anna Jepsen, 070–312 76 42
anna.jepsen@svenskakyrkan.se

FRITIDS- OCH UNGDOMSLEDARE

Nina Bähni, 070–347 29 47
nina.bahni@svenskakyrkan.se

KYRKVAKTMÄSTARE

– se hemsidan

KYRKOMUSIKER

Hanna Laurén, 070–317 42 46
hanna.lauren@svenskakyrkan.se

Emma Stjernberg, 0503–323 91
emma.stjernberg@svenskakyrkan.se

Stina Wessman (vik), 076–761 29 22
stina.wessman@svenskakyrkan.se

FASTIGHETS- / KYRKOGRÅDSCHEF

Stefan Lagerqvist, 0503–323 97
stefan.lagerqvist@svenskakyrkan.se

HUSMOR

Åsa Palm, 070–309 49 27
asa.palm@svenskakyrkan.se

Lena Falk Gunnarsson (vik),
079–336 37 77
lena.gunnarsson3@svenskakyrkan.se

KYRKOKAMRER

Liselotte Lundqvist, 0503–323 83
liselotte.lundqvist@svenskakyrkan.se

ADMINISTRATÖR

Malin Ulfenborg Willner, 0503–323 80
malin.ulfenborgwillner@svenskakyrkan.se

KOMMUNIKATÖR

Eva Klang Staxäng, 070–266 39 80
eva.staxang@svenskakyrkan.se

Vad gör kyrkan?

Information om verksamheterna finns...

...i månadsinformationen Guldkroksbladet,
på kyrkornas anslagstavlor, på Facebook
och svenskakyrkan.se/hjo.

